

KAREN
THOMPSON WALKER
**IHMEIDEN
AIKA**

BAZAR

Karen Thompson Walker

Ihmeiden aika

Suomentanut Pirkko Biström

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirkko Biström
Englanninkielinen alkuteos *The Age of Miracles*
Copyright © 2012 by Karen Thompson Walker
All rights reserved.

Published in the United States by Random House,
and imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York.
This edition published through Ulf Töregård Agency AB.

ISBN 978-952-5637-91-5

Taitto Sisko Honkala
Painopaikka ScandBook UAB, Latvia 2020

*Vanhemmilleni
ja
Caseyille*

*Näinä viimeisinä hetkinä, maailmanlopun partaalla,
joku kiristää ruuvia, ohuempaa kuin silmäripsi,
joku hoikkaranteinen suoristaa kukkia...*

”Another End of the World”, JAMES RICHARDSON

1

Emme huomanneet heti. Se ei tuntunut millään lailla. Emme aluksi havainneet ylimääräistä aikaa, joka pullistui jokaisen vuorokauden tasaisen reunan takaa kuin ihon alla rehottava kasvain.

Niihin aikoihin sää ja sodat veivät huomionamme. Maan pyöriminen ei meitä kiinnostanut. Kaukomaiden kaduilla räjähteli yhä pommeja. Pyörremyrskyjä tuli ja meni. Kesä päättyi. Uusi kouluvuosi alkoi. Kellot tikittivät kuten ennenkin. Sekunnit paisuivat minuuteiksi. Minuutit kasvoivat tunneiksi. Eikä mikään vihjannut, etteivät myös nämä tunnit yhä kerääntyisi vuorokausiksi, joiden muuttumattoman pituuden jokainen ihminen tiesi.

Silti myöhemmin jotkut väittivät huomanneensa katastrofin enteet ennen meitä muita. He olivat yövuorolaisia, pikkutuntien päivystäjiä, kaupan hyllyjen täyttäjiä ja laivojen lastaajia, rekkakuskeja tai sitten erilaisten taakkojen kantajia: unettomia ja huolten ahdistamia ja sairaita. Nämä ihmiset olivat tottuneet odottamaan valveilla läpi yön. Muutamat tosiaan havaitsivat verestävillä silmillään, että pimeys ikään kuin jatkui itsepintaisesti niinä aamuina, jotka edelsivät uutisen julkistamista, mutta jokainen erehtyi luulemaan sitä vain oman yksinäisyydestä häiriintyneen mielensä kuvitelmaksiksi.

Kuudentena lokakuuta asiantuntijat antoivat tiedotusvälineille lausunnon. Juuri sen päivän me kaikki tietysti muistamme. Oli tapahtunut muutos, he sanoivat, hidastuminen, ja sitä nimitystä me siitä lähtien käytimme: *hidastuminen*.

”Emme voi tietää mistään, jatkuuko tämä suuntaus”, sanoi ujo, parrakas tiedemies häthätää järjestetyssä, nyttemmin surullisenkuuluisassa tiedotustilaisuudessa. Hän rykäisi ja nielaisi. Salamavalot välähtelivät vasten hänen silmiään. Sitten tuli hetki, jota toistettiin kuvaruuduissa niin usein, että juuri tämän miehen puheen ominaispiirteet – äänen laskeutumiset ja tauot ja hienoinen Keskilämmen murre – liittyisivät ikuisesti yhteen itse uutisen kanssa. Hän jatkoi: ”Mutta meistä kyllä tuntuu, että se jatkuu.”

Vuorokautemme oli yön aikana pidentynyt viisikymmentäkuusi minuuttia.

Alkuaikoina kadunkulmissa seisoivat väkeä mekastamassa maailmanlopusta. Kouluun tuli psykologeja antamaan keskusteluapua. Muistan katselleeni, kuinka naapuritalon herra Valencia pinoi autotallinsa täyteen säilykepurkkeja ja vesipulloja kuin valmistautuakseen, kuten minusta nyt tuntuu, paljon pienempään katastrofiin.

Ennen pitkää ruokakaupat olivat tyhjillään, hyllyt paljainakin kalutut kananluut.

Valtatiet tukkeutuivat heti. Kuultuaan uutisen ihmiset halusivat pois. Perhe toisensa jälkeen pakkautui minibussiin ja ajoi johonkin toiseen osavaltioon. Väkeä säntäili joka suuntaan kuin pikkueläimiä, joita äkkiä valaistaan lampulla.

Vaikka koko maailmassa ei ollut paikkaa, minne paeta.

2

Utinen julkistettiin lauantaina.

Ainakin meillä muutos oli jäänyt huomaamatta. Kun aurinko sinä aamuna nousi, nukuimme vielä, eikä nousun ajankohta siksi herättänyt meissä outoja aavistuksia. Viimeiset tunnit ennen hetkeä, jolloin kuulimme hidastumisesta, ovat kaikkien näiden vuosien jälkeenkin säilyneet mielessäni kuin lasipinnan taakse juuttuneina.

Ystäväni Hanna oli tullut illalla yökylään, ja olimme leiriytyneet makuupusseissa olohuoneen lattialle, missä olimme nukkuneet vierekkäin satoina aikaisempina öinä. Heräsimme ruohonleikkurien pärinäan ja koirien haukuntaan, naapurin trampoliinin hiljaiseen nitinäan kaksosten hypellessä sillä. Tunnin päästä meillä kummallakin olisi päällä sininen jalkapalloasu; tukka olisi ponnarilla, iho aurinkosuojattu, nappulakengät kopsuisivat laattalattialla.

”Minä näin yöllä tosi kummallista unta”, Hanna sanoi. Hän makasi vatsallaan nojaten päätään koukistettuun käteen, ja pitkä vaalea tukka riippui takkuisena korvien takana. Hänessä oli eräänlaista laihaa kauneutta, jota olisin halunnut itsellenikin.

”Ainahan sinä näet kummallisia unia”, sanoin.

Hän avasi makuupussinsa, nousi istumaan ja painoi polvet rintaansa vasten. Hänen hoikassa ranteessaan kilisi täysi ketju amuletteja. Muun muassa puolikas pientä messinkisydäntä, jonka toinen puoli kuului minulle.

”Minä olin unessa kotona, mutta se ei ollutkaan koti”, hän jatkoi. ”Olin äidin kanssa, mutta äiti ei ollutkaan äiti. Eikä siskot olleet siskoja.”

”Minä en muista unia melkein koskaan”, sanoin. Sitten nousin päästämään kissat autotallista.

Äiti ja isä kuluttivat sen aamun samalla tavoin kuin muistini mukaan aina ennenkin, lukemalla sanomalehteä ruokasalin pöydän ääressä. Näen vieläkin mielessäni heidät istumassa siinä: äiti selailee sivuja vihreä kylpytakki yllään, hiukset märkinä, isä taas istuu ääneti täysissä pukeissa lukemassa kaikki artikkelit vuoron perään, ja jokainen heijastuu hänen silmälasiansa paksuista linseistä.

Myöhemmin isä pani samaisen lehden talteen kuin suku-aarten – taitteli sen kauniisti toisen viereen, joka oli ilmestynyt päivänä jona olin syntynyt. Tämän lauantain lehti oli painettu ennen uutisen julkistamista, ja sen sivuilla kerrotaan kaupungin kiinteistönhintojen noususta, yhä pahentuneesta eroosiosta useilla seudun uimarannoilla sekä suunnitelmista uuden ylikulkusillan rakentamiseksi valtatielle. Samalla viikolla paikkakuntalaisen surffarin kimppuun oli hyökännyt valkohai, rajavartijat olivat paljastaneet Yhdysvaltain ja Meksikon rajalta kahden metrin syvyydestä viiden kilometrin pituisen huumeiden salakuljetustunnelin, ja laajasta, tyhjästä autiomaasta meistä itään oli löydetty valkoisen kivikasan alta kauan sitten kadonneen nuoren tytön ruumis. Päivän auringonnousun ja auringon-

laskun kellonaika on ilmoitettu kaaviossa takasivulla, mutta ne ennustukset eivät tietenkään toteutuneet.

Puoli tuntia ennen kuin kuulimme uutisen, äiti lähti ostamaan bageleita.

Kissat taisivat vaistota muutoksen ennen meitä. Kumpikin oli siamilainen, mutta eri sukulinjaa. Chloe oli unelias ja höytyväinen ja suloinen. Tony oli sen vastakohta: ahdistunut vanha otus, ehkä mielisairas, kissa joka nyhti omaa turkkiaan ja jätti karvatukkoja joka puolelle taloa kuin pikkuruisiksi aavikon pensaiksi, jotka kierivät matolla minne sattui.

Niinä viimeisinä minuutteina, kauhoessani kuivamuonaa ruokakuppeihin, kumpikin kissa alkoi hörstellellä vimmatusti korviaan etupihan suuntaan. Ehkä ne vaistosivat jonkinlaisen muutoksen ilmassa. Kumpikin tunnisti äänestä äidin Volvon, kun se kääntyi pihatielle, mutta myöhemmin mietin, olivatko ne havainneet myös pyörien epätavallisen vinhan kiepahduksen, kun äiti pysäyttää töksäytti auton, tai kauhun joka ilmeni rusahduksesta, kun hän riuhtaisi käsijarrun päälle.

Kohta jopa minä huomasin äidin kiihtymyksen hänen jalkojensa töminästä kuistilla, hänen avaintensa sekavasta kalinasta ovea vasten: ajaessaan kaupasta kotiin hän oli kuullut autoradiosta ne varhaisimmat uutisraportit, jotka nykyään ovat jokaiselle ikävän tuttuja.

”Televisio auki ja heti”, hän sanoi. Hän oli hengästynyt ja hikiinen. Hänen avainnippunsa unohtui lukkoon ja riippui siinä koko päivän. ”Nyt tapahtuu jotain jumalattoman hirveää.”

Olimme tottuneet äidin retoriikkaan. Hän käytti suuria sanoja. Hän pauhasi. Hän liioitteli ja ampui yli. *Jumalattoman hirveä*

saattoi tarkoittaa mitä tahansa. Se oli väljä sanahaavi, joka nosti esiin tuhansia mahdollisuuksia, yleensä vaarattomia: hellepäiviä ja liikenneruuhkia, putkivuotoja ja pitkiä jonoja. Jopa tupakan-savu, jos se leijui liian lähelle, saattoi olla *kerta kaikkiaan jumalattoman hirveää*.

Me muut reagoimme hitaasti. Isä sen kuin istui hiutuneessa keltaisessa San Diego Padresin T-paidassaan pöydän ääressä, toinen kämmen kahvimukin ympärillä, toinen niskassa, ja jatkoi talousartikkelin lukemista. Minä menin avaamaan bagelipussin ja annoin paperin rypistyä sormissani. Jopa Hanna tunsu äitini niin hyvin, ettei lakannut etsimästä tuorejuustoa jääkaapin alhyllältä.

”Katsotteko te tätä?” äiti kysyi. Emme katsoneet.

Äiti oli aikoinaan ollut näyttelijä. Hänen vanhat mainosfilmensä – niillä kaupiteltiin enimmäkseen hiustenhoito- ja keittiötuotteita – olivat hautautuneet pölyiseen, matalaan videokasettipinnoon, joka oli television vieressä. Kuulin yhtenä ihmissiltä, miten kaunis äiti oli nuorena ollut, ja sen saattoi yhä nähdä hänen kasvojensa vaaleasta ihosta ja korkeista poskipäistä, vaikka hän olikin keski-iässä lihonut. Nyt hän opetti lukiossa tunnin viikossa draamaa ja neljä tuntia historiaa. Asuimme sadanviidenkymmenen kilometrin päässä Hollywoodista.

Äiti seiso i makuupusseillamme puolen metrin päässä televisiosta. Kun muistelen sitä nyt, olen näkevinäni, kuinka hän painaa käden suulleen kuten aina ollessaan huolestunut, mutta silloin minua vain nolotti, että hänen lenkkitosujensa mustat vohvelipohjat tallasivat Hannan vaaleanpunaista pallokuvioista makuupussia, joka oli hienoa puuvillaa eikä ollenkaan tarkoitettu leirintäalueiden rankkoihin oloihin vaan pelkästään lämmitettyjen kotien ylellisille kokolattiamatoille.

”Kuulitteko mitä minä sanoin?” äiti kysyi ja käännähti meihin päin. Minulla oli suu täynnä bagelia ja tuorejuustoa. Etuhampaideni väliin oli juuttunut seesaminsien. ”Joel!” hän huusi isälle. ”Usko jo! Tämä on yhtä helvettiä!”

Silloin isä kohotti katseensa lehdestä, mutta painoi vieläkin etusormiaan tiukasti sivulle, jotta ei eksyisi lukemastaan kohdasta. Mistä me olisimme tienneet, että maailmankaikkeuden tapahtumat olivat vihdoinkin antaneet hyvän syyn äitini sanojen kiihkeydelle?

3

A suimme Kaliforniassa, joten olimme tottuneet maan-kamاران liikahteluun. Tiesimme, että se saattoi siirtyä ja vavahdella jalkojen alla. Pidimme aina taskulampuissa patterit ja kaapeissa kymmeniä litroja vettä. Meistä oli ymmärrettävää, että jalkakäytäviin saattoi ilmaantua halkeamia. Uima-altaiden vesi loiskui joskus kuin pienessä kulhossa. Olimme harjaantuneita kömpimään pöytien alle ja osasimme varoa lentäviä lasinsiruja. Aina lukuvuoden alussa jokainen vei kouluun ison muovipussilisen pitkään säilyviä elintarvikkeita siltä varalta, että jäisimme jättiläisjäristyksen vuoksi eristyksiin kesken koulupäivän. Mutta juuri tähän katastrofiin me kalifornialaiset emme olleet yhtään paremmin valmistautuneita kuin nekään, jotka olivat rakentaneet kotinsa lujemmalle maalle.

Kun vihdoinkin tajusimme, mitä sinä aamuna oli tapahtumassa, Hanna ja minä ryntäsimme ulos etsimään todisteita taivaalta. Se oli kuitenkin vain taivas – tavanomainen, pilvetön, sininen. Aurinko paistoi kuten ennenkin. Meren suunnasta puhalsi tuttu tuuli, ja ilma tuoksui samalta kuin aina silloin ennen: leikatulta ruoholta ja kuusamalta ja kloorilta. Eukalyptuspuut värisivät tuulessa kuin merivuokot, ja äidin lasipurkissa hauduttama

aurinkotee näytti melkein tarpeeksi tummalta juotavaksi. Kaukana takapihan aidan toisella puolen valtatie kaikui ja kohisi. Sähkölinjat humisivat yhä. Jos olisimme heittäneet ilmaan jalkapallon, emme olisi varmaan edes huomanneet, että se putosi hiukan entistä nopeammin, osui maahan hiukan entistä lujemmin. Olin yksitoistavuotias esikaupunkilainen. Vieressäni seisoj paras ystäväni. En havainnut yhtään mitään, mikä olisi ollut poissa paikaltaan tai muuten vialla.

Keittiössä äiti etsi jo katseellaan perustarvikkeita hyllyiltä, heilautteli kaappien ovia auki ja tutki laatikoiden sisältöä.

”Tarkastan vain varmuusvarastot”, hän sanoi. ”Mistä tietää, mitä saattaa tapahtua.”

”Mun on kai paras lähteä kotiin”, sanoi Hanna sinipunainen pyjama yhä yllään, käsivarret ristissä hoikalla vyötäröllä. Hän ei ollut harjannut hiuksiaan; ne tarvitsivat hoitoa, koska olivat kasvaneet leikkaamatta toiselta luokalta asti. Kaikilla tuntemillani mormonityöillä oli pitkä tukka. Hannan ulottui melkein vyötäisiin ja suippeni kuin liekki. ”Meidänkin äiti on varmaan ihan hermona”, hän sanoi.

Hannan koti oli täynnä sisaruksia, mutta minun kodissani asui vain yksi lapsi. Oli aina ikävää, kun hän lähti. Ilman häntä huoneet tuntuivat liian tyhjiltä.

Autoin häntä käärimään makuupussin. Hän pakkasi repunsa.

Jos olisin tiennyt, miten kauan kestäisi ennen kuin tapaisimme taas, olisin hyvästellyt toisella lailla. Mutta me vain huisutimme, Hanna ja minä, ja sitten isä vei hänet autolla kotiin kolmen korttelin päähän meiltä.

Mitään sellaista ei ollut, mikä olisi voitu näyttää televisiossa: ei palavia rakennuksia eikä katkenneita siltoja, ei vääntynyttä metallia eikä kärventynyttä maanpintaa, ei perustuksiltaan irtoavia taloja. Kukaan ei ollut vahingoittunut. Kukaan ei ollut kuollut. Alkuvaiheissaan katastrofi oli melkein näkymätön.

Varmaan juuri sen takia en aluksi pelännyt vaan innostuin. Tämä oli tavallaan jännittävää – äkillistä kimallusta keskellä arkea, yllätyksen hohtoa.

Äiti oli kuitenkin kauhuissaan. ”Miten sellaista voi tapahtua?” hän kysyi.

Hän järjesteli hiuksiaan soljilla, mutta vaihtoi niiden paikkaa yhtä mitta. Tukka oli kauniin tumma, osaksi syvänruskean hiusvärin ansiosta.

”Jospa se johtuu meteorista?” minä sanoin. Olimme luonnontieteen tunnilla tutkineet avaruutta, ja olin opetellut ulkoa planeettojen järjestyksen. Tiesin avaruudessa leijuvien kappaleiden nimitykset. Siellä oli komeettoja ja mustia aukkoja ja valtavista kivimöhkäleistä koostuvia vöitä. ”Tai vaikka ydinpommista?”

”Ei ydinpommista”, sanoi isä. Näin hänen leukalihastensa kiristyvän, kun hän tuijotti televisioruutua. Hän piti käsivartensa ristissä, jalkansa leveässä haara-asennossa. Hän ei suostunut istuutumaan.

”Jossakin määrin pystymme sopeutumaan”, sanoi joku tiedemies televisioruudussa. Hänen kaulukseensa oli kiinnitetty pieni mikrofoni, ja uutistoimittaja uteli häneltä synkimmistä mahdollisuuksista. ”Mutta jos Maan pyörimisnopeus hidastuu edelleen – ja tämä on pelkkää arvailua – sanoisin että odotettavissa on rajuja sään muutoksia. Näemme varmasti maanjäristyksiä ja tsunamieja. Ehkä näemme myös kasvi- ja eläinlajien joukkokuolemia. Valtameret saattavat lähteä siirtymään Maan napoja kohti.”

Meidän takanamme säleverhojen pystyt lamellit kahisivat tuulella, ja kaukana pörräsi helikopteri, jonka roottorinlapojen säksätys kantautui sisään niiden takaa.

”Mutta mikä ihme sellaista voi aiheuttaa?” äiti kysyi.

”Helen”, isä sanoi, ”en tiedä yhtään enempää kuin sinäkään.”

Sen päivän jalkapallo-ottelu unohtui meiltä kaikilta. Peliasuni pysyi viikattuna laatikossaan koko päivän. Säärisuojukset lojuivat koskemattomina vaatekomeroni lattialla.

Myöhemmin kuulin, että kentälle oli ilmaantunut vain Michaela, myöhässä kuten tavallista, pelikengät kädessä, pitkä tukka valloillaan, punaiset kutrit vähän väliä suussa, kun hän juoksi sukkasillaan ylös mäkeä kentälle – eikä siellä ollut ainuttakaan tyttöä lämmittelemässä, ei ainuttakaan sinistä puseroa tuulen temmottavana, ei ainuttakaan ranskalaista palmikkoa liehumassa, ei ainuttakaan vanhempaa eikä valmentajaa nurmikolla. Ei aurinkolippapäisiä äitejä juomassa jääteetä, ei isiä läpsyttelemässä pitkin sivurajaa varvastossuissaan. Ei kylmälaukkuja eikä neljään osaan pilkottuja appelsiineja. Silloin hän varmaan huomasi, että ylempi parkkipaikka oli autoista tyhjä. Vain maali- verkot hulmahtelivat ääneti pylväidensä välissä ainoana todisteenä siitä, että tässä paikassa oli aikoinaan harrastettu jalkapalloa.

”Ja tiedät kai mun äidin”, Michaela kertoi minulle monta päivää myöhemmin ruokatunnilla, nojaillen rennosti seinään, koska yritti matkia seitsemännen luokan seksikkäimpiä tyttöjä. ”Kun kerkisin takaisin parkkipaikalle, äiti oli jo lähtenyt.”

Michaelan äiti oli äideistä nuorin. Hehkeimmätkin muista äideistä olivat siihen aikaan ainakin kolmenkymmenenviiden, ja minun oli jo täyttänyt neljäkymmentä. Michaelan äiti oli vasta kaksikymmentäkahdeksan, ja vaikka tytär kiisti sen, me kaikki tiesimme sen olevan totta. Michaelan äiti vaihtoi miesseuralaista

yhtä mittaa, ja hänen sileä ihonsa ja kiinteä vartalonsa, hänen pystyt rintansa ja hoikat reitensä aiheuttivat yhdessä jotakin häpeällistä, jonka tajusimme vain hämärästi mutta silti aivan varmasti *tajusimme*. Michaela oli ainoa tuntemani lapsi, joka asui kerrostalossa, eikä hänellä ollut isää kuin nimeksi.

Michaelan nuori äiti oli nukkunut koko uutislähetysten ajan.

”Etkö sinä nähnyt siitä telkkarissa mitään?” kysyin Michaelalta myöhemmin samalla viikolla.

”Meillä ei ole kaapelikanavia, kai muistat? Minä en edes pannut telkkaria päälle.”

”Entä autoradio?”

”Rikki”, hän sanoi.

Tavallisinakin päivinä Michaela tarvitsi vähän väliä auto-kyttä. Sinä hidastumisen ensimmäisenä päivänä, meidän muiden katsellessa uutista olohuoneissamme, Michaela oli kiikissä jalkapallokentällä ja näpräsi vähän aikaa ikivanhaa käytöstä poistettua koppipuhelinta, jonka valmistaja oli kauan sitten unohtanut – meillä kaikilla muilla oli kännykkä – kunnes valmentaja vihdoin ajoi paikalle kertomaan sinne mahdollisesti saapuneille, että ottelu oli peruutettu tai ainakin lykätty, ja vei Michaelan kotiin.

Sinä ensimmäisenä päivänä televisiokanavilta oli loppunut uusi aineisto jo puolelta päivin. Vaikka jokainen tuore tieto oli käytetty, ne jatkoivat tiedottamista, jauhoivat kerran toisensa jälkeen samoja pieniä uutisnokareita. Samantekevää: olimme lumoutuneita.

Koko sen päivän istuin vanhempieni kanssa matolla vain parin metrin päässä televisiosta. Muistan vieläkin, miltä tuntui

elää ne tunnit. Tunsin melkein ruumiillista tarvetta tietää kaiken, mikä tiedettävissä oli.

Äiti kiersi aika ajoin pitkin taloa tutkimassa jokaista vesihanaa vuoron perään, tarkastamassa veden väriä ja kirkkautta.

”Kulta, ei vedelle tapahdu mitään”, isä sanoi. ”Tämä ei ole maanjäristys.”

Hän oli ottanut silmälasinsa käteen ja puhdisti linssejä paidanhelmalla, aivan kuin meitä vaivaisi pelkkä näköhaitta. Ilman laseja hänen silmänsä näyttivät minusta aina vähän karstavilta ja liian pieniltä.

”Sinä käyttäydyt kuin tämä olisi pikkujuttu”, äiti sanoi.

Siihen aikaan heidän riitansa olivat vielä vähäisiä.

Isä nosti lasit valoon ja asetti ne sitten huolellisesti nenälleen. ”Helen, sen kuin kerrot, mitä minun pitäisi tehdä”, hän sanoi, ”niin teen kyllä.”

Isä oli lääkäri. Hän uskoi ongelmiin ja ratkaisuihin, diagnoosiin ja hoitoon. Hätäily oli hänen mielestään tuhlausta.

”Monet ihmiset ovat paniikissa”, äiti sanoi. ”Entä ne, jotka hoitavat vesilaitoksia ja voimaloita? Entä ruokahuolto? Entä jos he karkaavat työpaikoiltaan?”

”Emme voi muuta kuin ottaa päivän kerrallaan”, isä sanoi.

”Hyvä suunnitelma”, äiti sanoi. ”Aivan erinomainen suunnitelma.”

Katselin kuinka hän lähti keittiöön niin lujaa, että paljaat jalat läpsyivät lattialaattoihin. Kuulin baarikaapin oven naksahduksen ja narahduksen, jäiden kilinän lasiin.

”Varmasti kaikki kääntyy parhain päin”, sanoin, koska minut valtasi tarve sanoa jotain piristävää – se nousi kurkusta kuin yskä. ”Varmasti kaikki kääntyy parhain päin.”

Jo nyt pähkähullut ja nerot olivat alkaneet virrata esiin erämaakätköistään ja esiintyä keskusteluohjelmissa heilutellen tieteellisiä kirjoitelmiaan, joita arvostetut lehdet olivat kieltäytyneet julkaisemasta. Nämä yksinäiset sudet väittivät nähneensä katastrofin ennalta.

Äiti palasi sohvalle lasi kädessään.

Televisioruudun alareunassa luki räikeänpunaisin pölkkykirjaimin kysymys. Se kuului: ONKO LOPPU LÄHELLÄ?

”Voi herran tähden”, sanoi isä. ”Tuo on pelkkää sensaatiohakuisuutta. Mitä julkisten puolella sanotaan?” Kysymys haihtui ilmaan. Kukaan ei vaihtanut kanavaa. Sitten isä vilkaisi minuun ja sanoi äidille: ”Minusta tytön ei pitäisi katsella tätä. Julia”, hän sanoi, ”mentäisiinkö potkimaan palloa?”

”Ei kiitos”, sanoin. En halunnut jättää yhtään uutista näkemättä.

Olin vetänyt svetarin polvien yli. Tony makasi vieressäni matolla tassut ojossa, hengitys hinkuen. Se oli niin luiseva, että selkärangan nikamat näkyivät. Chloe piileskeli sohvalla alla.

”Alahan tulla”, isä sanoi. ”Mennään vähäksi aikaa potkimaan palloa.” Hän penkoi jalkapalloni eteisen komerosta ja puristi sitä kaksin käsin. ”Tuntuu vähän veltolta”, hän sanoi.

Katselin kuinka hän käsitteli pumppua kuin lääkintävälinettä, työnsi suuttimen venttiiliin kirurgisen tarkasti ja huolellisesti ja pumppasi sitten täsmällisesti kuin hengityskone, odottaen aina ilman työntymistä palloon viimeistä pihahdusta myöten ennen kuin pakotti sinne lisää.

Sidoin vastahakoisesti kengännauhat, ja menimme ulos.

Pelailimme jonkin aikaa ääneti. Sisältä kuului uutistoimittajien puheenpulinaa. Heidän äänensä sekoittuivat jalkojen napakkaan tömähelyyn palloa vasten.

PYSÄYTTÄVÄ TARINA KATASTROFISTA JA SELVIYTYMISESTÄ, KASVUSTA JA MUUTOKSESTA

Aurinkoisena lauantaiaamuna kalifornialaisessa esikaupungissa 11-vuotias Julia saa vanhempiansa kanssa tietää, että maapallon pyöriminen on alkanut hidastua. Television täyttävät uutiset, jotka kertovat vuorokauden pidentyneen melkein tunnin yhden yön aikana. Viikkojen kuluessa päivät ja yöt pitenevät pitenemistään ja maan painovoima alkaa kasvaa. Linnut, vuorovedet ja ihmisten käytös luisuvat sekasortoon.

Maailman täyttyessä vaaroista Julian täytyy kohdata myös muutokset itsessään ja omassa pienessä maailmassaan: hänen vanhempiansa välille kasvava kuilu, ensirakkauden mukanaan tuoma haavoittuvuus, kasvava yksinäisyys ja yllättävä, lannistumaton rohkeus.

KAREN THOMPSON WALKER TARJOAA SYNNYNNÄISEN
TARINANKERTOJAN TAIDON HENKEÄSALPAAVAN MUOTOKUVAN
IHMISSISTÄ, JOTKA YRITTÄVÄT LÖYTÄÄ TIEN ETEENPÄIN ALATI
MUUTTUVASSA MAAILMASSA.

BAZAR

